

[Aksel Møller.]

alle — arbejdere og andre — have levet på en lidt højere levestandard.“

Har den højtærede handelsminister ikke lyst til at benytte talerstolen under denne debat til at fremkomme med en advarsel, en fornyet advarsel? Han kan da næppe mene, at vi vil være gunstigere stillet i 1958, end vi var i 1956, i alt fald ikke, når man følger den skildring, som den højtærede statsminister i sin åbningstale giver af landets økonomiske stilling. Må jeg minde den højtærede handelsminister om ordene fra „Den politiske Kandestøber“:

„Frisk mod, Antonius! Du haver jo intet ondt bedrevet.“

Lad os høre, hvordan handelsministeren bedømmer den stilling, hvori Danmark er i dag. Den højtærede handelsminister er jo en ny mand i dansk politik, i alt fald på det sted, hvor han sidder i denne sal. Jeg vil håbe, at han ikke tager alt for meget ved lære af den højtærede økonomiminister. Den højtærede økonomiminister har nemlig et ganske fikst greb på at knibe det ene øje til og lade, som om han ser en hel verden, hvor andre slet ikke kan se noget.

Den højtærede økonomiminister holdt forleden en tale til hovedstadens radikale vælgerforening — tror jeg det var — hvori man så hele samordningspolitikken rejst som et slot, praktisk talt, fuldent, ud af åbningstalen. Men enhver af os ved jo, at dette er ikke nok, at der ikke er nogen samordningspolitik, men at man først nu skal til at kæmpe sig til rette om en. Jeg henstiller til den høje regering, at den husker, at dens væsentligste forpligtelse nu er at tilpasse Danmarks økonomiske politik, så langt som vi selv har rådighed over den, til den stilling, Danmark kommer til at indtage i et Europa, der har organiseret sig på en anden måde end den, vi hidtil har kendt.

Der skete i forrige folketingsperiode noget, som tydede på, at der var en større forståelse af, at en så vigtig faktor som fastsættelse af løn- og indkomstniveau måtte kunne være genstand for en offentlig behandling, for en drøftelse her og et initiativ herfra. Det var, da det radikale venstre fremsatte sit forslag om en voldgiftsordning. Det konservative folkeparti erkendte, at vi var kommet ind i en ny periode på dette område, at arbejdsstridigheder rent faktisk

ikke havde fået lov til at vare, fordi lovgivningsmagten havde grebet ind. Vi anførte venligt imødekommende betragtninger over for det radikale venstres forslag, og vi støttede det under udvalgsbehandlingen. (Økonomiministeren [Bertel Dahlgaard]: Ikke alle!). Den højtærede økonomiminister får jo nok ordet i morgen og vil da nærmere kunne forklare sig. Det konservative folkepartis stilling var der ingen tvivl om. Det konservative folkeparti i denne sal erklærede sig villig til at samarbejde om sagens løsning.

Nu gik det, som det så ofte går, at man af hensyn til en akut situation blev enig om at lade en kommission se nærmere på problemet. Men det har aldrig været vor mening og vor opfattelse, at denne kommission ikke skulle være færdig, således at resultatet kunne foreligge op til den næste forhandlingssituation mellem arbejdsmarkedets hovedparter.

Det er bebudet, at forligsmandsloven skal ændres. Når et forslag om en sådan ændring kommer til det høje ting, må vi undersøge de muligheder, som arbejdsretskommissionen ikke har kunnet blive færdig med at undersøge. Og én ting beder jeg den høje regering udtale sig om: kan vi regne med regeringens støtte til at holde livsvigtige produktioner uden for konfliktområdet? Vi så jo, hvad det betød under den sidste arbejdskamp her i landet. Jeg tror, den danske befolkning vil være meget interesseret i at vide, om man på forhånd kan regne med, at denne side af sagen i alt fald vil blive løst. Hvis Danmark skal have en mulighed for hurtigt at overvinde de tilpasningsvanskeligheder, der bliver, er det selvfølgelig nødvendigt, at investeringerne kan forøges, at vort produktionsapparat kan forbedres meget; forudsætningen for en øget produktivitet er jo mere rationelle produktionsmetoder og et bedre kapitaludstyr.

Jeg er som mit partis ordfører i stand til at sige til den høje regering, at vi vil støtte alle bestræbelser, som virkelig går ud på at muliggøre for erhvervslivet at investere, men vi vil ikke støtte dem, hvis det skal være efter den linje, som er antydnet i åbningstalen, at det er staten, der skal påtage sig hjælp til finansiering af fabrikker og værksteder. Det er et af de første eksemp-